

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 264/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného súdu Prešov č. k. 10 C 109/2010-171 zo 6. marca 2013, č. k. 10 C 109/2010-215 z 30. mája 2014 a č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015, rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 77/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 7 Co 103/2013 z 28. novembra 2013 a č. k. 7 Co 127/2015-300 z 28. septembra 2015, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 67/2016 z 22. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. júna 2017 sa

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 109/2010-171 zo 6. marca 2013, č. k. 10 C 109/2010-215 z 30. mája 2014 a č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015, rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 77/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 7 Co 103/2013 z 28. novembra 2013 a č. k. 7 Co 127/2015-300 z 28. septembra 2015, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 67/2016 z 22. marca 2017.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 5. marca 2010 domáhal voči žalovanému ██████████ (ďalej len „žalovaný“) zaplata sumy 5 055,89 € s prísl., a to na tom skutkovom základe, že žalovaný spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k zničeniu osobného motorového vozidla sťažovateľa. Sťažovateľ nadobudol motorové vozidlo na základe kúpnej zmluvy z 26. novembra 2008 a na zaplataenie časti kúpnej ceny použil peňažné prostriedky, ktoré mu na základe zmluvy o spotrebnom úvere a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva poskytla obchodná spoločnosť ██████████ Vyčíslil „svoju majetkovú ujmu ako rozdiel medzi zaplataenou akontáciou vo výške 4.066,25 Eur, zaplataenými splátkami vo výške 701,85 Eur (3 x 233,75 Eur), zaplataeným finančným nedoplatkom vo výške 4.195,03 Eur a zaplataeným poplatkom za odtiahnutie OMV po dopravnej nehode vo výške 92,76 Eur na jednej strane a obdržanou peňažnou sumou za predaj zvyšných dielov (vraku) OMV vo výške 4.000 Eur na druhej strane“. Neskôr tieto peňažné sumy upresnil vo vyjadrení z 25. januára 2013, v ktorom uviedol, že „hodnota OMV pred dopravnou nehodou predstavovala sumu 11.077,55 Eur a po dopravnej nehode sumu 4.000 Eur, teda sťažovateľ utrpel majetkovú ujmu vo výške 7.077,55 Eur a žalobou si uplatnil (iba) sumu 5.055,89 Eur s prísl.“.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 109/2010-119 z 15. februára 2012 žalobe sťažovateľa vyhovel. Krajský súd na základe odvolania podaného vedľajším účastníkom na strane žalovaného – ██████████ (ďalej len „vedľajší účastník“)

uznesením sp. zn. 7 Co 77/2012 z 25. októbra 2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne v poradí druhým rozsudkom č. k. 10 C 109/2012-171 zo 6. marca 2013 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 92,76 € s prísl. (za odtiahnutie motorového vozidla) a vo zvyšku žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie s výnimkou výroku, v ktorom bolo jeho žalobe čiastočne vyhovené. Dôvodil tým, že havarijná poisťovňa likvidujúca poistnú udalosť určila všeobecnú hodnotu vozidla pred vznikom škody na sumu 11 077,55 €, od tejto hodnoty si sťažovateľ odpočítal 4 000 € za odpredaj vraku vozidla a aj keď vzniknutá škoda bola vyššia, požadoval priznať náhradu škody uplatnenú v pôvodnej výške.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 103/2013 z 28. novembra 2013 rozsudok okresného súdu opäť zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože okresný súd nevyhodnotil vyjadrenie sťažovateľa z 25. januára 2013 ako zmenu žaloby, čím odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Okresný súd následne uznesením č. k. 10 C 109/2010-215 z 30. mája 2014 pripustil zmenu žaloby a nadväzne na to rozsudkom č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015 žalobu sťažovateľa (v zostávajúcej časti) zamietol s odôvodnením, že sťažovateľom uplatnený právny nárok (po zmene jeho žaloby) je premlčaný a tento mu nemožno priznať v dôsledku úspešne vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného a vedľajšieho účastníka.

Krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 127/2015-300 z 28. septembra 2015 rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Dovolanie sťažovateľa voči rozsudku krajského súdu z 28. septembra 2015 najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 67/2016 z 22. marca 2017 odmietol.

4. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že pociťuje ujmu na svojich právach, ktorú dáva do súvisu s rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu, považujúc ich za nespravodlivé a ústavne nekonformné. Svoju krivdu opisuje slovami, že *„bol účastníkom dopravnej nehody, ktorú nijako nezavinil, no napriek tomu v dôsledku tejto nehody prišiel o peňažné prostriedky zaplatené za OMV spolu vo výške 4.963,13 Eur (titulom akontácie, splátok a fin. nedoplatku po odpočítaní predaja zvyšných dielov OMV) a v súčasnosti nemá k dispozícii ani tieto peňažné prostriedky, ani OMV ani možnosť*

domôcť sa akejkolvek náhrady“. Zastáva názor, že „*hoci si splnil všetky svoje zákonné a zmluvné povinnosti a riadne si uplatnil svoj právny nárok v konaní pred súdom, tak k dnešnému dňu nemá ani vynaložené peňažné prostriedky, ani hodnotu vo forme nepoškodeného OMV (princíp legitímnych očakávaní) a ani možnosť ďalej si uplatňovať svoj právny nárok, resp. požadovať náhradu škody“.*

5. Sťažovateľ predovšetkým všeobecným súdom vyčíta, že sa nezaoberali jeho argumentáciou o tom, že mu vznikla majetková škoda „*(v podobe rozdielu medzi hodnotou OMV v čase pred nehodou a hodnotou OMV v čase po nehode) a zohľadnili iba jeho argumentáciu o úbytku v majetkovej sfére (v podobe rozdielu medzi zaplatenou akontáciou, splátkami a fin. nedoplatkom na jednej strane a obdržanou peňažnou sumou za predaj zvyšných dielov OMV na druhej strane)“.*

6. Sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 266/2014 zo 16. septembra 2014, v odôvodnení ktorého bolo konštatované, že „*tzv. leasingový nájomca pri zničení, resp. poškodení predmetu nájmu de facto nemôže voči priamemu škodcovi domáhať ani ujmy v podobe náhrady škody (pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie - nie je vlastníkom veci) a ani ujmy v podobe úbytku vo svojej majetkovej sfére (pre absenciu príčinnej súvislosti medzi vynaloženými platbami titulom akontácie, splátok a pod. a protiprávnym konaním škodcu)“.* Z toho podľa jeho názoru vyplýva, že „*... leasingový nájomca pri zničení, resp. poškodení predmetu nájmu nemá právo na žiadnu náhradu voči nikomu, napriek tomu, že existuje priamy škodca a tzv. leasingový prenajímateľ žiadnu majetkovú ani inú ujmu neutrpel (resp. ju má nahradenú či už od tzv. leasingového nájomcu a/alebo od poisťovne škodcu titulom povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu)“.* Takýto záver je však podľa jeho názoru extrémne nespravodlivý voči osobe skutočne poškodenej, a preto sťažovateľ vníma tento nález ako prekvapivé vybočenie z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu. Odhliadnuc od toho uvádza, že citovaný nález ústavného súdu sa vzťahuje na tzv. leasing motorového vozidla, pričom v jeho prípade nebola uzatvorená tzv. leasingová zmluva ale tzv. autoúver. Sťažovateľ sa tak stal vlastníkom motorového vozidla a uzatvoril iba zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na účel zabezpečenia práv veriteľa. Z uvedeného dôvodu možno vlastnícke právo veriteľa považovať iba za tzv. holé vlastníctvo, ku ktorému nemožno

viazat' rovnaké následky ako v prípade leasingového nájomcu, kde leasingový prenajímateľ je riadnym vlastníkom až do riadneho skončenia leasingu s odkúpením predmetu leasingu.

7. Sťažovateľ nesúhlasí ani s postupom okresného súdu, ktorým (na základe záväzného právneho názoru krajského súdu) pripustil zmenu žaloby sťažovateľa v zmysle prednesu jeho právneho zástupcu na pojednávaní 6. marca 2013. O zmenu žaloby v danom prípade nešlo. Malo ísť o tvrdenie, že sťažovateľ sa voči žalovanému domáha náhrady majetkovej ujmy v podobe rozdielu medzi hodnotou motorového vozidla v čase pred nehodou a po nehode. Avšak pravdou nie je to, že išlo o zmenu žaloby v podobe zmeny rozhodujúcich skutkových tvrdení. Tento prísne formalistický postup napokon umožnil žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi vzniesť námietku premlčania. Všeobecné súdy podľa názoru sťažovateľa nezohľadnili, že takto vznesená námietka premlčania (v danom štádiu konania) je v rozpore s dobrými mravmi, a preto by sa na ňu nemalo prihliadať.

8. Okrem toho sťažovateľ všeobecným súdom vyčíta, že pokiaľ zaujali právny názor o tom, že žalobou uplatnený právny nárok sťažovateľa je nedôvodný (či už pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie alebo absenciu príčinnej súvislosti) mali k vysloveniu takéhoto názoru pristúpiť bezodkladne. Plynutím času totiž došlo k navýšeniu trov konania, k náhrade ktorých všeobecné súdy (opäť nesprávne) zaviazali sťažovateľa. V tomto smere predostiera názor, že celkový priebeh súdneho konania, ako aj jeho výsledok opodstatňoval aplikáciu zákonného ustanovenia o nepriznaní práva na náhradu trov konania žalovanej strane.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ konštatuje, že právne závery všeobecných súdov sú extrémne nespravodlivé a nezohľadňujú zásadu materiálnej ochrany práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, a preto zasiahli do jeho práv. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k 4 Cdo 67/2016 zo dňa 22.03.2017, postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove č. k 7 Co 77/2012 zo dňa 25.10.2012, č. k 7 Co 103/2013 zo dňa

28.11.2013, č. k. 7 Co 127/2015 zo dňa 28.09.2015 a postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Prešov č. k. 10 C 109/2010 zo dňa 06.03.2013, č. k. 10 C 109/2010 zo dňa 30.05.2014, č. k. 10 C 109/2010 zo dňa 23.01.2015 porušené boli.

Zrušuje sa rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Cdo 67/2016 zo dňa 22.03.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k 7 Co 77/2012 zo dňa 25.10.2012, č. k 7 Co 103/2013 zo dňa 28.11.2013, č. k 7 Co 127/2015 zo dňa 28.09.2015 a rozhodnutie Okresného súdu Prešov č. k. 10 C 109/2010 zo dňa 06.03.2013, č. k. 10 C 109/2010 zo dňa 30.05.2014, č. k. 10 C 109/2010 zo dňa 23.01.2015 a vec sa vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 Eur (slovom tritisíc eur – zrejme malo byť päťtisíc, pozn.), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 312,34 Eur (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov. “

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu požíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Vzhľadom na to, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napáda všetky rozhodnutia, ktoré boli v jeho veci zo strany všeobecných súdov vydané, ústavný súd najskôr skúmal existenciu dôvodov, ktoré by mohli brániť prijatiu jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

II.1. K námietke o porušení práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru rozhodnutiami okresného súdu č. k. 10 C 109/2010-171 zo 6. marca 2013, č. k. 10 C 109/2010-215 z 30. mája 2014 a č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015

18. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd stabilne pripomína, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je následne viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

19. Ústavný súd tak so zreteľom na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že hoci mu sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu spolu s návrhom doručil aj splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 67/2016 z 22. marca 2017 a rozhodnutiam krajského súdu č. k. 7 Co 127/2015-300 z 28. septembra 2015, sp. zn. 7 Co 103/2013 z 28. novembra 2013 a sp. zn. 7 Co 77/2012 z 25. októbra 2012. Predložené splnomocnenie však neoprávňuje advokáta na podanie ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiam okresného súdu č. k. 10 C 109/2010-171 zo 6. marca 2013, č. k. 10 C 109/2010-215 z 30. mája 2014 a č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

21. S ohľadom na tento nedostatok ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozhodnutiam okresného súdu bez ďalšieho odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

22. Ústavný súd okrem toho dáva navyše do pozornosti, že z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. m.m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Na preskúmanie postupu a rozsudku okresného súdu (v danom prípade rozsudkov č. k. 10 C 109/2012-171 zo 6. marca 2013 a č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015) bol v prvom rade príslušný krajský súd ako súd odvolací. Jeho právomoc rozhodnúť o odvolaní vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať postup a rozhodnutie súdu prvej inštancie. Ak teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. m. m. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03, III. ÚS 133/05, III. ÚS 288/07, III. ÚS 72/09, I. ÚS 707/2014, II. ÚS 13/2018 a iné).

II.2. K námietke o porušení práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru rozhodnutiami krajského súdu sp. zn. 7 Co 77/2012 z 25. októbra 2012 a sp. zn. 7 Co 103/2013 z 28. novembra 2013

23. Vzhľadom na princíp subsidiarity (bližšie bod 22) vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu sp. zn. 7 Co 77/2012 z 25. októbra 2012 a sp. zn. 7 Co 103/2013 z 28. novembra 2013, ktorými krajský súd (dvakrát) zrušil rozhodnutie okresného súdu vo veci samej a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je potrebné uviesť, že ide o kasačné rozhodnutia, ktorými nebolo rozhodnuté o veci konečným spôsobom, ale konanie pokračovalo opäť na úrovni okresného súdu.

24. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či

napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Po zrušení rozhodnutí okresného súdu tento opätovne vo veci rozhodol (rozsudkom č. k. 10 C 109/2012-171 zo 6. marca 2013 a rozsudkom č. k. 10 C 109/2010-263 z 23. januára 2015).

25. Okrem toho nemožno opomenúť, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje kogentná povaha § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (m. m. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 338/08), prípadne túto lehotu predĺžiť.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal sťažnosť proti zrušujúcim uzneseniam krajského súdu 20. júna 2017, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nielen pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, ale aj ako podanú oneskorene.

II.3. K námietke o porušení práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 127/2015-300 z 28. septembra 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 67/2016 z 22. marca 2017

27. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v podstate požaduje „revíziu“ rozsudku krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu z dôvodu uplatnenia si svojho nároku z titulu náhrady škody, ktorú mu spôsobil žalovaný pri dopravnej nehode. Sťažovateľ nesúhlasí so zamietnutím žaloby a ani s odôvodnením záveru všeobecných súdov. Je presvedčený, že v jeho prípade nešlo o takú zmenu rozhodujúcich skutkových tvrdení, ktoré by odôvodňovali pripustenie zmeny žaloby. Tento

prísne formalistický postup všeobecných súdov umožnil žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi úspešne vzniesť námietku premlčania, a preto považuje výsledok konania za nespravodlivý.

28. Na účel posúdenia opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa sa ústavný súd najskôr oboznámil s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na závery uvedené v rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie ich správnosti doplnil nasledujúce: „*V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, žalobca svoj nárok na náhradu škody vo výške 5.055,89 Eur síce odvodzoval od dopravnej nehody zo dňa 30.01.2009 zavinennej žalovaným, avšak skutkový základ tohto nároku, z ktorého pôvodne vychádzal v priebehu konania zásadne zmenil. V pôvodnej žalobe žalobcom požadovaná suma 5.055,89 Eur mala predstavovať rozdiel medzi reálne vynaloženými nákladmi na zabezpečenie vozidla žalobcom v sume 9.055,89 Eur a sumou 4.000 Eur získanou žalobcom za odpredaj vraku vozidla... Až podaním zo dňa 25.01.2013 (č.l. 153 spisu) sa žalobca rovnako ako v pôvodnej žalobe domáhal zaplatenia sumy 5.055,89 Eur, avšak na inom skutkovom základe. V tomto podaní škoda na motorovom vozidle bola vypočítaná ako rozdiel ceny motorového vozidla pred dopravnou nehodou stanovenej na sumu 11.077,55 Eur a čiastkou 4.000 Eur, tvoriacou hodnotu zvyškov poškodeného vozidla. Zo škody vzniknutej v reálnej výške 7.077,55 Eur si žalobca uplatnil len sumu 5.055,89 Eur, teda čiastku uvedenú v pôvodnej žalobe.*“

29. Porovnávajúc znenie skutkového základu, o ktorý žalobca oprel svoj nárok v pôvodnej žalobe a skutkového základu uvedeného v podaní sťažovateľa z 25. januára 2013 a predneseného na pojednávaní uskutočnenom 6. marca 2013, krajský súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, a síce, že „*ide o úplne rozdielny skutkový dej, z ktorého sa uplatňovaný nárok odvodzuje. Táto zásadná zmena pôvodne tvrdeného skutkového stavu si vyžadovala rozhodnutie o pripustení či nepripustení zmeny žaloby podľa ustanovenia § 95 O.s.p. Za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne robí na základe iných skutočností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Zmena žaloby bola následne pripustená uznesením zo dňa 30.05.2014 č.k. 10C/109/2010-215.*“

30. K tomu ústavný súd uvádza, že zmena žaloby je prejavom dispozičnej zásady sporového konania, ktorá umožňuje strane sporu, aby modifikovala svoj žalobný návrh. Tak to bolo aj v prípade sťažovateľa, ktorý zmenu žaloby sám navrhol podaním z 25. januára 2013. Okrem toho je podstatné uviesť, že na tejto argumentácii sťažovateľ založil aj opravný prostriedok, ktorý nasmeroval proti rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2013, a na základe ktorého bol tento rozsudok krajským súdom zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. V tomto smere mu bola zmena žaloby na prospech.

31. Odhliadnuc od uvedeného, v súčasnosti účinný zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou – zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) už výslovne v texte zákona uvádza, čo sa rozumie pod zmenou žaloby (§ 140 CSP). Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku tieto závery vyplývali z judikatúry a právnej vedy. Za zmenu žaloby sa v zmysle judikatúry považovala (okrem iného aj) zmena rozhodujúcich skutkových okolností, na ktorých žaloba spočívala. Ak chcel žalobca rozhodujúce skutočnosti akýmkoľvek spôsobom meniť, dopĺňať, zužovať či rozširovať, išlo vždy o zmenu návrhu podľa § 95 OSP. Odpoveď na otázku, či sťažovateľom uvádzané skutočnosti boli svojou povahou rozhodujúce, dal vo svojom rozhodnutí už okresný súd (strana 5 rozsudku okresného súdu), s čím sa krajský súd stotožnil. Uvedenému záveru prisvedčil aj najvyšší súd, keď uviedol, že *„Z obsahu podania žalobcu z 25. januára 2013 vyplýva, že toto podanie skutočne obsahovalo zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností...“*.

32. Záver všeobecných súdov o tom, že ak žalobca v priebehu konania vo svojom doplňujúcom podaní uvedie úplne iné skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje žalobou uplatnený nárok hoci ide o rovnaké plnenie, a preto nemožno takéto podanie považovať za doplnenie v žalobe uvedených rozhodujúcich skutočností, ale za zmenu žaloby, o ktorej musí súd rozhodnúť v zmysle § 95 ods. 2 OSP, preto možno z pohľadu ústavného súdu považovať za ústavne udržateľný. Aj Najvyšší súd Českej republiky vo svojej judikatúre zhodne uvádza, že o zmenu žaloby pôjde aj v prípade, ak žalobca síce naďalej požaduje rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rozsahu), ale na základe iného skutkového stavu než uviedol v pôvodnej žalobe (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn.

21 Cdo 2502/2000 z 30. augusta 2001, obdobne aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 21/2013).

33. Po vyriešení problematiky zmeny žaloby krajský súd považoval za kľúčovú otázku posúdenie námietky premlčania nároku na náhradu škody, ktorú vzniesol žalovaný a vedľajší účastník. Aj v tomto smere krajský súd poukázal na podrobné odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý vo vzťahu k námietke premlčania uviedol: *„Pokial' sa týka okamihu začatia plynutia premlčacej doby, tento okamih súd ustálil v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, z ktorého je zrejmé, že premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, teda keď vznikla možnosť podať na jeho základe žalobu. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve V prípade žaloby o náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež nezávislé s tým, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú prekročiť nemôže. Pri začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci subjektívny prvok, ktorý pozostáva z dvoch zložiek, teda po prvé, kedy sa poškodený dozvedel o škode určitého druhu do tej miery, aby mohol svoj nárok vyčíslieť v žalobnom návrhu na súde, a kedy sa poškodený o škode dozvedel z pohľadu toho, kto za túto zodpovedá. Podľa názoru súdu sa navrhovateľ o tom, kto za škodu zodpovedá dozvedel hneď pri samotnej dopravnej nehode, t. j. dňa 30.01.2009. O ustálení vzniknutej škody sa mohol objektívne po prvý krát dozvedieť navrhovateľ nasledujúcim dňom pri uzavretí kúpnej zmluvy, ktorou odpredal zvyšky motorového vozidla, teda dňa 02.04.2009. Subjektívna premlčacia doba preto začala plynúť dňa 03.04.2009 a uplynula dňa 03.04.2011. Objektívna premlčacia doba, ktorá ohraničuje plynutie subjektívnej premlčacej doby, začala plynúť dňa 30.01.2009 a uplynula 30.01.2012. V danom prípade sa nejedná o škodu spôsobenú úmyselne, no v danom prípade uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba dňa 03.04.2011 na uplatnenie nárokov z predmetnej udalosti, pri ktorej došlo ku škode. K uplatneniu predmetného nároku, ako bolo vyššie uvedené, došlo dňa 06.03.2013, teda po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ako aj po márnom uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov súd považoval*

vznesenú námietku premlčania za dôvodnú, a pokiaľ súd vyhodnotil premlčaciu námietku ako dôvodnú, postupom podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka bol návrh zamietnutý.“

34. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a teda nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

35. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument účastníka konania je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

36. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03).

37. Ústavný súd sa z obsahu preskúmaného napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom. Namietaný rozsudok krajského súdu je primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať za exces alebo za prejav aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a ako taký ho nemožno kvalifikovať ako arbitrárny. Ústavný súd chápe, že sťažovateľ sa cíti byť výsledkom konania ukrivdený a pociťuje nespravodlivosť, na druhej strane je však potrebné uviesť, že opísanie skutkového stavu bolo jeho ťažiskovou úlohou ako žalobcu. Žalobca nesie bremeno tvrdenia, a preto je v tomto smere dôležitá jednoznačnosť, určitosť a zrozumiteľnosť žaloby, ktorá má význam kvôli určeniu predmetu konania. Určenie predmetu konania je dôležité z toho hľadiska, že súd je následne žalobným návrhom viazaný. Až následne je vecou súdu, aby tvrdený skutkový stav podradil pod hmotnoprávnu normu, ktorá tomuto skutkovému stavu zodpovedá. Za tvrdený skutkový stav však zodpovedá žalobca, a pokiaľ sa žalobca rozhodol v priebehu konania tvrdené skutkové okolnosti zmeniť, musel počítať i s prípadnými následkami v podobe hmotnoprávnych účinkov zmeny žaloby, t. j. najmä z pohľadu plynutia premlčacích lehôt.

38. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa jeho povinnosti nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, okresný súd v rozsudku aplikoval § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku s prihliadnutím na zásadu úspechu, keďže neúspech vedľajšieho účastníka bol v pomerne nepatrnej časti (zo sumy 5 055,89 € bol neúspešný len v sume 92,76 €, pozn.). Krajský súd sa s týmto záverom stotožnil a vysporiadal sa aj s odvolacou námietkou sťažovateľa o možnosti aplikácie § 150 ods. 1 OSP, ktorú vyhodnotil negatívne (strana 8 rozsudku krajského súdu).

39. Vrátiac sa tak k hodnoteniu rozhodnutia krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska, ústavný súd konštatuje, že jeho závery nemožno považovať za zjavne

neopodstatnené či ústavne neakceptovateľné v takej miere, aby bol potrebný zásah ústavného súdu. Krajský súd sa dostatočne zaoberal i námietkami sťažovateľa (v podstate obsahovo zhodnými s tými, ktorými odôvodňuje i ústavnú sťažnosť) v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní (v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu) dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

40. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010). Týmto požiadavkám učinil podľa názoru ústavného súdu krajský súd vo veci sťažovateľa zadosť.

41. Predmetom sťažovateľovej kritiky je napokon aj rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý jeho dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

42. V tejto súvislosti ústavný súd predovšetkým uvádza, že je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania (strane sporu) poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho

opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo.

43. Jedným z takýchto dôvodov bolo (s účinnosťou do 30. júna 2016) aj odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorý uplatnil i sťažovateľ a v súvislosti s ktorým ústavný súd už judikoval, že ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v mimoriadnom opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodu na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní (II. ÚS 249/05, III. ÚS 171/06 III. ÚS 307/07, III. ÚS 240/09). Právo na súdnu ochranu sa však v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

44. Najvyšší súd v sťažovateľovej veci najskôr skonštatoval, že predmetom dovolacieho prieskumu bol potvrdzujúci rozsudok krajského súdu a nie rozsudok zmeňujúci, ako sa mylne domnieval sťažovateľ, a preto uzavrel, že jeho dovolanie nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 OSP procesne prípustné. Následne sa zaoberal otázkou, či je dovolanie prípustné podľa § 237 ods. 1 OSP, najmä z hľadiska vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorú sťažovateľ v dovolaní výslovne namietal. Nadväzne skonštatoval, že *„Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou návrhu, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu. Táto úvaha patri len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Pokiaľ je ním súd prvého stupňa, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu, nie je prípustné (viď § 202 ods. 3 písm. f) O.s.p.). Ani dovolací súd, posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska možnosti výskytu procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. v konaní odvolacieho súdu, nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2011 sp. zn. 2 Cdo 161/2011, schválené dňa 13. decembra 2011*

občianskoprávnym kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).“.

45. Najvyšší súd tak podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľom tvrdený dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Keďže prípustnosť dovolania nebolo možné založiť ani na sťažovateľom namietanom dôvode podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP, následne sformuloval svoj právny záver o odmietnutí dovolania.

46. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), resp. Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci.

47. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nemajúci oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom v záhlaví označených základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ namieta.

48. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto

sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

49. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. O prípadnom porušení tohto práva by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecných súdov primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a tiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 278/2010).

50. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

51. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018